

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 15/12
Luksemburg, 1 marca 2012 r.

Wyrok w sprawie C-467/10
Baris Akyüz

Odmowa wydania prawa jazdy przez państwo członkowskie nie może uzasadniać braku uznania prawa jazdy uzyskanego później w innym państwie członkowskim

Niemniej jednak, państwo członkowskie może odmówić uznania prawa jazdy, jeśli wiadome jest, na podstawie niepodważalnych informacji pochodzących z państwa członkowskiego, które wydało prawo jazdy, że jego posiadacz nie spełniał warunku normalnego miejsca zamieszkania

W latach 2004-2008 Baris Akyüz był wielokrotnie karany w Niemczech m.in. za uszkodzenie ciała, prowadzenie pojazdu bez prawa jazdy, ciężkie wymuszenie rozbójnicze w zorganizowanej grupie przestępczej, a także za groźby i zniewagi. Na podstawie opinii medyczno-psychologicznej, decyzją z dnia 10 września 2008 r., organy niemieckie odrzuciły jego wniosek o wydanie prawa jazdy kategorii B (samochody osobowe) na tej podstawie, że nie spełniał on fizycznych i psychologicznych przesłanek bezpiecznego prowadzenia pojazdu.

Jednakże dnia 24 listopada 2008 r. B. Akyüz uzyskał prawo jazdy w Dēčinie (Republika Czeska). Zgodnie z przepisami europejskimi, prawo jazdy jest wydawane przez państwo członkowskie kandydatowi, który ma normalne miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez ambasadę niemiecką w Pradze, ani właściwy urząd ds. cudzoziemców, ani policja lokalna nie mogły ustalić, czy B. Akyüz przebywał w Republice Czeskiej w tym dniu. Służby ds. cudzoziemców dysponują bowiem jedynie zgłoszeniem pobytu obejmującym okres od dnia 1 czerwca do dnia 1 grudnia 2009 r. Zgodnie z kopią prawa jazdy, które zostało wystawione w Dēčinie w dniu 8 czerwca 2009 r., pierwsze jego wystawienie nastąpiło w dniu 24 listopada 2008 r. Ponadto organy niemieckie stwierdziły, że B. Akyüz kierował pojazdami w Niemczech w dniach 5 grudnia 2008 r. i 1 marca 2009 r. i uznały go winnym prowadzenia pojazdu bez uprawnienia w dwóch powyższych przypadkach.

Rozpatrujący odwołanie Landgericht Gießen (sąd krajowy w Gießen, Niemcy) zwrócił się w istocie do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy w okolicznościach takich jak będące przedmiotem sprawy organy niemieckie mogą nie uznać prawa jazdy wydanego w Republice Czeskiej na tej podstawie, że zainteresowanemu odmówiono wydania pierwszego prawa jazdy w Niemczech, bądź też na tej podstawie, że nie spełniał on warunku miejsca zamieszkania w Republice Czeskiej w chwili wydania prawa jazdy.

Trybunał stwierdził przede wszystkim, że prawo Unii¹ przewiduje wzajemne uznawanie, bez jakichkolwiek formalności, praw jazdy wydawanych przez państwa członkowskie. Do wydającego państwa członkowskiego należy zbadanie, czy wszystkie warunki – w szczególności te dotyczące miejsca zamieszkania i zdolności do kierowania – są spełnione, a zatem, czy wydanie prawa jazdy jest uzasadnione. Gdy organy jednego państwa członkowskiego wydały prawo jazdy, inne państwa członkowskie nie są uprawnione do badania przestrzegania warunków wydania przewidzianych prawem Unii. Posiadanie prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie należy zatem uważać za stanowiące dowód, że posiadacz tego prawa jazdy w dniu jego wydania spełniał wspomniane warunki.

¹ Dyrektywa Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1), której przekształcenia dokonano dyrektywą 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 403, s. 18).

Jednakże prawo Unii pozwala państwom członkowskim – w określonych okolicznościach, a w szczególności z powodów związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego – na stosowanie ich przepisów krajowych w sprawie ograniczenia, zawieszenia, cofnięcia i unieważnienia prawa jazdy w stosunku do wszystkich posiadaczy praw jazdy mających normalne miejsce zamieszkania na ich terytorium.

Trybunał przypomniał, że uprawnienie państwa członkowskiego do odmowy uznania ważności prawa jazdy otrzymanego w innym państwie członkowskim z jednej z owych przyczyn stanowi odstępstwo od ogólnej zasady wzajemnego uznawania praw jazdy, a zatem podlega ścisłej wykładni.

W niniejszej sprawie Trybunał stwierdził, że odmowa wydania pierwszego prawa jazdy przez państwo członkowskie nie figuruje wśród przesłanek mogących skutkować brakiem uznania przez owo państwo prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim. Wprawdzie odmowa wydania pierwszego prawa jazdy może być częściowo oparta na zachowaniu kandydata, jednak taka odmowa (wydana w wyniku postępowania administracyjnego) – w odróżnieniu od ograniczenia, zawieszenia, cofnięcia lub unieważnienia – nie może stanowić sankcji za naruszenie popełnione przez tego kandydata.

Ponadto Trybunał uznał, że umożliwienie jednemu państwu członkowskiemu nieuznania prawa jazdy wydanego w drugim państwie członkowskim na tej podstawie, że to ostatnie nie zbadało, czy ustały przyczyny, które doprowadziły do tej odmowy wydania w pierwszym państwie członkowskim, skutkowałoby tym, że państwo członkowskie, które ustanowiło bardziej rygorystyczne warunki wydania prawa jazdy, mogłoby ustalić próg wymogów, jakie powinny spełnić inne państwa członkowskie, aby wydane w nich prawa jazdy mogły być uznane na jego terytorium. Przyznanie, iż państwo członkowskie ma prawo powołać się na swoje przepisy krajowe w celu odmowy, na czas nieokreślony, uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, byłoby właśnie zaprzeczeniem zasady wzajemnego uznawania praw jazdy.

Trybunał doszedł do wniosku, że **prawo Unii sprzeciwia się przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, zgodnie z którymi następuje odmowa uznania prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli posiadaczowi prawa jazdy to państwo przyjmujące odmówiło wydania owego prawa jazdy na tej podstawie, że nie spełniał on fizycznych i psychologicznych warunków wymaganych przez jego przepisy krajowe.**

W odniesieniu do warunku miejsca zamieszkania Trybunał orzekł, że **prawo Unii nie sprzeciwia się przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które umożliwiają mu odmowę uznania na jego terytorium prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli wiadome jest – na podstawie niepodważalnych informacji pochodzących od wydającego państwa członkowskiego – że posiadacz prawa jazdy nie spełniał warunku miejsca zamieszkania.**

Trybunał wyjaśnił, że do sądu krajowego należy zbadanie, czy informacje uzyskane w okolicznościach takich jak w omawianej sprawie mogą być zakwalifikowane jako informacje pochodzące od wydającego państwa członkowskiego. W danym wypadku także do sądu krajowego należy ocena wspomnianych informacji i stwierdzenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności rozpatrywanego przezeń sporu, czy stanowią one niepodważalne informacje świadczące, że posiadacz prawa jazdy nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium tego ostatniego państwa w czasie wydania mu prawa jazdy.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

www.curia.europa.eu

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793
Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106